

Когато палящитѣ слънчеви лъчи изгаряли тѣлото ѝ, тя не се криела подѣ сѣнката на широколистнитѣ дървета. И когато цѣла треперяла отѣ студѣ — тя не отивала да се грѣе на слънце.

Веселитѣ Демони на Вишну обиколили грозното чудовище, смѣяли му се, горили го, боли го, хвърляли го въ водата.

И гледайки какѣ Демонитѣ се шегували съ Глупостѣта, Брама се засмѣлъ и казалъ на Шиву:

— Твоео чудовище не е страшно, черенѣ Шиву!

И черниятѣ Шиву не отговорилѣ.

II.

Минавали вѣкъ следѣ вѣкъ.

И черниятѣ Шиву казалъ на дрѣмещитѣ въ сладостенѣ покой небесни жители:

— Братя! Нека се спуснемѣ на земята и видимѣ, що е излѣзло отѣ нашитѣ творения.

И тѣ се преобразили на жреци и слѣзли на земята.

Вървѣли по една хубава мѣстностѣ, която била почти безлюдна.

Само тукѣ-тамѣ се срѣщало по нѣкое жилище.

А наоколо било хубаво. Надѣ прозрачнитѣ езера се навеждали палми, които се оглеждали въ тѣхѣ. Между палмитѣ расли цвѣтя. Срѣдѣ цвѣтята чуруликали птици.

И слънцето освѣтлявало всичко това.

Въздухѣтъ билѣ чистѣ и наситенѣ съ благоухание отѣ цвѣтята. Изеднажѣ небеснитѣ жители усѣтили нѣкаква воня.

Насреща имѣ идѣлъ пѣтникѣ и боговетѣ го поздравили и го попитали:

— За кѣде води тоя пѣтъ?

— Въ града! отговорилѣ имѣ пѣтникѣтъ, — въ най-голѣмия градѣ на тая страна. Отдалече ли идете, жреци?

— Прекосили сме цѣлата страна! — отговорилѣ Брама.

— И видѣхме всичкитѣ нейни чудеса! — казалѣ Вишну.

— И се надѣваме да видимѣ още повече чудеса! — добавилѣ Шиву.

Пѣтникѣтъ му се поклонилѣ и казалѣ:

— Ти си правѣ, жрецо! Колко чини цѣлата страна предѣ града, който ще видите преди още да зайде слънцето?! Тоя градѣ е гордостѣта на страната. Стотици поколѣния сѣ положили живота си, за да го създадатѣ. Сами ще видите, какво чудо е той.

А вонята на всѣка крачка ставала по-силна и по-силна.